

va' dä Anders o' ja', som »sto[d] på hete stenen». Söndagen ä'tter skulle ja', som andra, visa mej i körkan som ungvinna o' ha mina lille högti[d]sblåser¹⁾ på mej; o' ni kan lita eder själ på, att ja' »syntes te' väjen» den da[g]en, o' utå' ja' va' så glosans²⁾ o' så ogåtelig³⁾ på febrastussen⁴⁾ o' kunne ha mej lite på den ti'en, så va' mäneskerna så di rakt höll på o' förglo sej på mej. — Jaha, mina vänner lille! dä' ä' nu snart två o' femti år sen dess, o' ni må' tro' att mö[ck]et ä' förändradt sen den ti'en; Anders o' ja' börja nu på o' ble gamla troll, o' dä' ä' ju heller inte un[d]erligt; vi har gjort inte minner än tie gästabo⁵⁾ o' fem-la'sex bröllop, o' vi har väl nu i taget bort åt en hel tjog skverlingar,⁶⁾ som ropa morfar o' farmor på oss. Ja-a, må tro, dä' ä' inte så lite, vi sletits mä'; men unn'er alla mögeli'a besvärli[g]heter o' hieskap⁷⁾ så har dä' ändå var't roli[g]t, för, si, Anders har var't så okristeli[g]t skickli⁸⁾ ve 'mej, så ända från förste da'n, vi kom ihop, o' te's nu, så har han ännu aldri' glott illa på mej ella' mä' arge sagt så mö[ck]et te' mej som: »Håll käken på dej, din andagaffel!» o' inte ja' te honom, utan vi har lefvet dort⁹⁾ som två änglar på jo[rd]en.

¹⁾ Högtidsplagg. ²⁾ Lysande i bjärta, skrikande färger.

³⁾ Öfverdådigt. ⁴⁾ Fin, på moden. ⁵⁾ Fadderskap. ⁶⁾ Barnpysslingar. ⁷⁾ Bråk. ⁸⁾ Beskedlig. ⁹⁾ Alldeles.